

Конкурсни зборник XXIII/7

зборник радова награђених учесника
XXIII светосавског књижевног конкурса

Књажевац, 2015

Конкурсни зборник XXIII/7

зборник радова награђених учесника

XXIII светосавског књижевног конкурса

Издавач:

Народна библиотека „Његош“

Књажевац

За издавача:

Владана Стојадиновић

Уредник:

Владана Стојадиновић

Коректура:

Слободанка Станковић Илић

Ликовно-технички уредник:

Александар Цветковић

Тираж: 200

Штампа:

Службени гласник, Београд

ISBN 978-86-87537-54-5

XXIII светосавски књижевни конкурс

Народна библиотека „Његош“ први пут је расписала Светосавски књижевни конкурс у новембру 1992. године. Идеја покретача конкурса била је да се у Књажевцу подстакне књижевно стваралаштво и подрже млади, а и сви други аутори који се баве писањем поезије. Првих година на конкурс су учествовали и тада афирмисани књажевачки писци, попут Слободанке Станковић Илић. Поједини млади учесници, посебно аутори награђених радова, међу којима су Небојша Ђорђевић, Далибор Филиповић Филип, Ирена Спасић и Тамара Жикић, и касније су наставили да пишу и објављују поезију.

Светосавски књижевни конкурс с временом је прерастао просторне оквире књажевачке општине, па последњих година на њему учествују аутори из целе Србије, а осим за поезију, расписује се и за област кратке прозне форме. Како је током првих седамнаест година постојања конкурс дао културолошки допринос у Тимочкој крајини и шире, Библиотека од 2009. објављује конкурсни зборник награђених радова.

У новембру 2014. конкурс је расписан двадесет трећи пут. У част јубилеја – сто педесет година од рођења Бранислава Нушића, тема конкурса била је „Кад помислим на смех“.

На конкурс се јавило 80 учесника – 18 одраслих и 62 аутора у конкуренцији до 15 година. Било је укупно 90 радова – 70 поетских и 20 прозних. Радови су пристигли из Ниша, Београда, Новог Сада, Белог Потока крај Београда, Чачка,

Сокобање, Фекетића и Књажевца, при чему је запажен изразито добар одзив књажевачких аутора.

„Конкурсни зборник XXIII/7“ садржи 20 радова које је жири, у саставу Војислав Аранђеловић, професор српског језика и књижевности и председник жирија, Слободанка Станковић Илић, књижевник, и Владана Стојадиновић, библиотекар, одлучујући усаглашено и једногласно, оценио као најуспешније.

Владана Стојадиновић

О смеху данас...

Судећи по радовима са XXIII светосавског књижевног конкурса, могло би се рећи да се феномен смеха изместио из света одраслих у дечји свет.

Одраслима је преостала нека врста „рециклираног смеха“ проистеклог из оживљавања старих успомена, а запажа се и то да су одрасли упадљиво пренели деци неке стереотипе као што су „смех је лек“, „смех није грех“ и слично.

Док се првопоменути стереотип донекле може посматрати као фразирана чињеница која има извесно научно упориште, другопоменути стереотип наликује фразирању једне друштвено индикативне чињенице која, по мом мишљењу, упућује на то да је у нашој средини смеху потребна извесна „одбрана“ од могућих негативних тумачења од стране оних којима би се учинило да је такав израз ведрине непримерен преозбиљној (и туробној) свакодневици.

Утолико се, генерално гледано, стиче утисак да се смех данас код нас не поима као спонтани продукт живљења у садашњем времену, већ као нужна творевина проистекла из природне људске потребе за радошћу, без обзира на околности.

Када је о конкретним утисцима о конкурсним радовима реч, уочава се да је код одраслих аутора прилаз смеху испољаван као оптимистички, охрабрујући, носталгичан, ироничан, скептичан итд.

Код деце је приступ смеху био чињеничан, донекле духовит, научено-поучан и вредносно на-

глашен у правцу значаја породичних веза, утицаја књиге, позитивности духовитих људи итд.

Но, оно што се као заједничка нит провлачило код свих аутора (у обе конкурсне категорије) јесте уверење да **смех све чини бољим**.

Утолико би се могло закључити да је сврха овогодишњег Светосавског књижевног конкурса ваљано испуњена.

Слободанка Станковић Илић

Награђени поетски радови

Прву награду добио је Марко Краговић из Београда, за зрелу, промишљену песму о тешко прихватљивим општим и конкретним друштвеним променама, које делују на појединца тако да чак и његов однос према смеху постаје скептичан.

Кад помислим на смех

Кад помислим на смех
Под уранијумским шлемом
Овог побаченог југа,
Издужим чело
И шаке по земљи проспем
Не бих ли у песку његов призивок пронашао.

И тако ми добре наде
Свих трагичних религија,
Покушавам овим зеленим годинама
Осмех у графитно длето да претворим,
Олињалој јесени да издељем сунце.

Али
Језик ми се зубима сакрио,
А зуби прости жвакачи
Постали су аутоматизовани вредњаци
У сенкама што гребу занемела лица.

Сада,
Одлазе неспретним летом млади ждралови
Ка далеком северу са југом у грудима
Носећи под десним крилом
Плач мајке, крст и корицу хлеба.

А ја у ћорсокаку светова
Са прозора большевичких геометрија
Просипам блесаве звезде по темену града

И не знам да ли бих могао
Туђим ноћима
Нерођене стихове
Са осмехом да предам.

Илинка Марковић из Новог Београда добила је другу награду за једноставну песму о лепоти и важности малих ствари уз испољен позитиван однос према смеху и чињеници постојања.

Порука

Напиши стих.
Очисти душу
мисли својих.
Одлутај негде.
Створи се на непознатом месту.
Слушај музику своју.
Осмехни се животу.

Чућеш време
како се провлачи
поред брујања пчела
на цвету, поред птица
скривених међу грањем.

Чућеш време
у жубору потока
преко белутка
када прелива
и врбе опраног листа.
Ослушни себе,
у времену пролазећем.
Осмехни се животу.

Трећа награда додељена је Милану Драшковићу из Новог Београда, за песму која на благо ироничан начин говори о до апсурда доведеном свеопштем поремећају поретка ствари, а однос према смеху је при том исказан у виду духовито дозираног подсмеха.

Програм „Вини Пу“

Проглашена општа узбуна
Отворен лов на вирусе, црве, кртице, медведе
Непријатељ лоциран – програм „Вини Пу“
Програм који је постао антипрограм!

Кристофер Робин одлази
на праксу код Бетмена

Пароброд са Мисисипија пристаје
уз брежуљак Вотершип

Мале женске тајне размењују
Дороти и Алиса

Тома Палчић се радује
доласку у чича Томину колибу

Питамо се шта је следеће
(Добро дошао Хаосе!)

Награђени прозни радови

Жељко Марковић из Чачка освојио је прву награду за причу у којој је однос према смеху трасиран народном мудрошћу. У таквом оквиру аутор скреће пажњу на различите начине смејања, односно на разноликост појавних облика смеха.

Кад помислим на смех

Често се сетим добре старе изреке да је смех за човека најбољи лек. Под утицајем тог сазнања сваки погодан разлог користим за смех. А када ми нешто измами осмех, не скидам га са лица.

Смејем се слатко, понекад и кисело, гласно, грохотом, развличим осмех од ува до ува а смеју ми се и бркови. Знам да се церекам и кикоћем. Од смеха се ваљам, тресем, цепам, кидам, хоћу да пукнем. Смејем се као луд на брашно. Осмех ми титра на уснама, а умет да насмејем и друге и изазовем буру смеха. Важно је носити осмех на лицу. Није битно ко се последњи смеје. Смех је здрав, смех до суза.

Смех је и заразан, па измами осмех и на другим лицима, а онда се чују салве смеха. Осмех отвара сва врата. За њега нема граница.

Смејурија је кад неко не намести лепо осмех. Направе га смешним. Праве се шале на његов рачун. А кад он прихвати шалу, подиже се расположење на виши ниво.

Сви се ми трудимо да просипамо бисере, а потајно се надамо да нам се осмехне срећа.

Смех је озбиљна ствар. Смех се налази на позитивној листи и бесплатан је. На њега се не плаћа порез. Смех је лек који се може троши-

ти у неограниченим количинама. Сами себи одређујемо дозу. Што више, то боље! Зашто бити мртав озбиљан, када је боље умирати од смеха?!

Другу награду добила је Сара Воштинић из Књажевца за прецизно и промишљено остварену причу која садржи мудрост и општељудске позитивне поруке, испричану кроз замишљени дијалог са Нушићем.

Кад помислим на смех

Једног јутра сам се пробудила и на телевизији су биле вести о 150-годишњици рођења Бранислава Нушића. Искрено, испрва и нисам обраћала пажњу на то, заправо за мене је то била вест као и свака друга.

После доручка сам кренула у шетњу. Одједном ту информацију нисам могла да избацам из главе, једноставно се стално враћала.

Наставила сам са шетњом, али у једном тренутку сам приметила да се више не крећем већ стојим. Стајала сам на огромној позорници. Направила сам пар корака када сам зачула неко шушкање. Завеса се померила и иза ње је изашао главом и брадом Бранислав Нушић!

„Управо сам га завршио!“, обратио ми се. За чудо, то ме није изненадило. „А шта то?“, упитала сам зачуђено. „Па нови комад, наравно“, рекао је машући свежењем папира.

Пошто ми га је пружио, бојажљиво сам узела сценарио. Било је то дело које никада није изведено. Није било дуго, али док сам га читала нисам могла а да се не насмејем.

„Па ово је најбоље дело које сте написали! Зашто није објављено?“, упитала сам. „Па, најчешће оне најлепше ствари желимо да задржимо за

себе“, одговори, а ја потврдно климнух главом.

„Знаш, свет би могао да буде прелепо место, само када би се људи чешће смејали“, рекао ми је.

Осмех ми је озарио лице, а онда сам почела да се смејем, тако да су ми сузе пошле на очи. Када сам их обрисала, седела сам на клупи у парку. На путу до куће на уснама ми је био велики осмех, а сви људи које бих сретала осмехивали би се када би ме видели.

Кад мало боље размислим, можда би ипак најлепше ствари требало поделити са другима.

За топлу причу у којој се смех повезује са сећањем на смешне догађаје и тренутке из прошлости и показује се да једном испољен смех има моћ да генерише поновни смех, трећа награда додељена је Наталији Василијић из Књажевца.

Кад помислим на смех

Зрак новембарског сунца провлачи се кроз окна прозора и спуштене ролетне, правећи сенку на мом лицу. Отварам сањиве очи. Размишљам...

Није ли дивно када јутро започнеш осмехом, испуњеног срца? Зато буди таква овог јутра, буди позитивна... Нацртај осмех на свом лицу сада. Улепшај овај тренутак, пробуди сећања. Колико си само несташлука правила као мала. Колико су комшије и рођаци волели да проводе време се тобом, док би им ти играла, певала, правила гримасе... Сети се оних падова са бицикла, првих изгуњених колена која су пекла и болела, али смејала си се, била си јака, ниси дала болу да победи осмех. Тада си изазивала највећи осмех родитеља, док си се правдала, а они уживали јер имају једног малог враголана. Одлутај до првих школских дана, до својих непромишљених изјава за време часа, праћених громогласним смехом одељења. Волели су те. Сети се дугих разговора са деком и баком, у дворишту под старом лозом, док би те задиркивали о првим симпатијама, а ти се као срдила. Засмејавала си их, чинила срећним, јер је њихова мезимица почела да одраста. Тада си била најсрећнија, тада си се ти најгласније смејала, из свег срца... Тада када си се први пут заљубила и осетила лептириће у стомаку. Па

свађе се сестром, завршавале су се најискренијим осмехом. Не можете једна без друге. Сврати на-
кратко до кутка сећања у коме чуваш луде тре-
нутке са пријатељима, ноћи препуне искреног
смеха до суза...

Схваташ сада поенту, зар не? Завири дубоко
у себе, пронађи свој осмех и поносно га истакни
на свом лицу. То је твоја звезда водиља, твој са-
путник кроз време и твоја талија. Зато још овог
трена нацртај најлепши осмех на себи...

Наташа Кусуља из Сокобање добила је похвалу за реалистичну причу у којој се смех доводи у везу са конкретним догађајима и извор смеха проналази у свакодневици.

Кад помислим на смех

Смех је најсигурнија проба душе. Они који су некад успели да врате осмех на лице на ком још има трагова суза, знају како је то диван осећај. Насмешено лице је одраз онога што је у свима нама – смех је оно што сви ми желимо да видимо када гледамо у некога.

Кад помислим на смех, сетим се свега лепог што ми се десило, помислим на пријатеље, на лето, на добре шале, на свог пса Џекија који ме сваки пут од срца насмеје тако што скочи на мене својим кривим ногицама и увијеним репићем, сетим се моје најдраже баке (нажалост, није више међу живима), које је увек знала да ме насмеје и охрабри кад год сам била тужна и која је до задњег дана са поносом носила осмех на лицу, помислим на строгог професора на чијем часу ниси смео да се помериш, а ја сам се буквално „тресла“ од смеха, затим нове године и ледене кише и мог страшног пада на високим потпетицама, неуспелог покушаја да устанем, да бих поново пала, сетим се Нушићевог „Сумњивог лица“ и свих дивних и драгих успомена.

Зато је сваки дан проведен без смеха и сећања на драге успомене изгубљен дан. Смех не кошта ништа, а даје много.

Посебну похвалу жирија добио је Александар Петровић из Београда, за блискост отвореној књижевности и снажну слојевиту поруку коју његова прича носи.

Кад помислим на смех

Пре три године сахранила сам мужа. Четири дана касније два кратка звона на улазним вратима прекинула су ме у покушају да из дневне пређем у спаваћу собу и позабавим се његовим стварима. Отворила сам, мислећи да је поштар донео неки закасниели телеграм.

Уместо њега, на прагу је стајала жена мојих година, ситна, кратко подшишана. Осмехивала се, држећи по две смокве у свакој руци. Нисам је раније виђала у згради, а ни у комшилуку. Ушла је без позива, причајући неким мени неразумљивим језиком, богатим самогласницима који су чудно одзвањали у стану у коме је већ предуго владала тишина.

Упутила се право ка кухињи као да одлично познаје распоред просторија. Следила сам је. Ста-ла је испред судопере и под млазом воде опрала воће. Из прве ладице извадила је нож, пресекла зреле плодове напола и ставила их у тањир. Пружила ми их је, још увек се смешкајући. Узвратила сам јој осмех и послужила се. Јеле смо у тишини. Од тада, свраћала је сваког јутра.

Данас се није појавила.

Седела сам за трпезаријским столом док се није смркло. Пробала сам да поједем остатак јучерашње смокве али имала је другачији укус. Никада их, заправо, нисам ни волела.

Ипак, осмех је ту, за сваки случај.

Награђени поетски радови

**у конкуренцији млађих
од петнаест година**

Прву награду добио је Жељко Павловић, ученик 4/4 ОШ «Димитрије Тодоровић Каплар», за песму која указује на разноврсност смеха и предочава читаоцима низ његових могућих модалитета.

Кад помислим на смех

Смех је здрав!
Смех прав!
Може да буде и болестан,
може да буде и лажан.

Постоје осмеси слатки,
али и кисели или горки.
Постоје осмеси широки,
али и они стиснути.

Молим лепо,
по избору и потреби,
а деле се по заслуги.

Смех до суза радосница,
најређи је, ал' од срца.
И кад помислим на смех,
баш такав пожелим
и себи и другима
у неограниченим количинама!

Лука Максимовић, ученик 6/3 ОШ „Цар Константин“ из Ниша, добио је другу награду за песму у којој се запажа добро владање везаним стихом и наглашавање позитивне улоге књиге.

Док читам добре и смешне књиге

Док читам добре и смешне књиге
Одмах нестају све моје бриге,
Кад читам неки смешан стих
као да сам ја јунак песама тих.

Замишљам да летим на змајевом крилу
И да ништа не радим на силу
Замишљам ликове храбре и сјајне,
зато су смешне приче бајне.

У смеху ми пролази сваки дан
Постајем срећан, стално насмејан,
Смејем се јако, срце ми цвета,
Смеје се са мном цела планета.

Срећу и смех те књиге дају
Они што не знају, нек сада знају
Радост и осмехе оне нам нуде
И нека увек радују људе.

За песму у којој су наведене различите артикулације смеха, из чега избија ведрина породичних односа, трећу награду добио је Матија Јовановић, ученик 2/2 ОШ „Вук Караџић“ из Књажевца.

Кад помислим на смех

Ха-ха-ха,
весело се смејем ја!

Хи-хи-хи,
мама, мама дођи и ти!

Ху-ху-ху,
зовем, зовем ја и бату!

Хе-хе-хе,
ту су миле секе!

Ту-ту-ту,
голицај нас тата ту!

Ки-ки-ки,
кикоћемо се сада заједно сви!

Док се смејемо ми,
нашим станом смех звони.

Смејати се могу сви,
хајде пробај сад и ти.

Ето како и видећеш да је лако.

Због сажетог одговора на тему и наглашавања доброте духовитих људи, похвалу је добила Нада Радосављевић, ученица 3/3 ОШ „Димитрије Тодоровић Каплар“ из Књажевца.

Кад помислим на смех...

Кад помислим на смех
 моје срце пева
а усне се у осмех развуку.
 Тада се осећам лепо
 и не марим за бриге,
 волим да слушам шале
 и читам смешне књиге.
Смех у мени радост буди
 духовити људи
 су добри људи.

За стилску лакоћу и испољен оптимизам у песми,
похвалу је добила Анђела Ивковић, ученица 3/2
ОШ „Дубрава“ из Књажевца.

Кад помислим на смех

Кад ти је тешко
Ти осмех пронађи,
кад ти не иде
с осмехом се снађи.

Кад си тужан
Ти осмех развуци
И више нећеш
Бити на муци.

С осмехом једним
Биће све боље,
Само треба
Мало добре воље.

За стилски чисту и прецизно остварену песму, похвалу је добила Љубица Јеленковић, ученица 4/4 ОШ „Димитрије Тодоровић Каплар“ из Књажевца.

Кад помислим на смех

Кад помислим на смех,
Помислим на игре наше
Дечје, лаке...

Кад помислим на смех,
Помислим на свет.

Кад помислим на смех,
Пожелим ствари слатке
Као штрудле и палачинке
Са шпорета моје баке.

Калина Раденковић, ученица 2/2 ОШ „Вук Караџић“ из Књажевца, добила је похвалу за песму у којој осликава добре породичне односе кроз навођење разлога смеха.

Кад се смеха сетим

Мама се смеје тати
Што се у кухињи не сналази.

Тата се смеје мами
Што не зна ауто да поправи.

Сека се смеје бати
Што се на дрвету клати.

Бата се смеје секи
Што су јој образи меки.

А ја, кад се тога смеха сетим
Дође ми до неба да полетим.

Посебну похвалу жирија добила је Тијана Милетић, ученица 8/3 ОШ «Вук Караџић» из Књажевца, због испољене зрелости у песми и примерености јубилеју Бранислава Нушића.

Писмо Витезу од Истине

Поштовани господине Нушићу, Вас
кога је љубица изнедрила пре сто педесет лета,
људска природа и хумор прославише на сав глас,
не дозволише да одете са овог света.

Како људи живеше, ходаше по земљи тада,
говорише, мислише и чинише „чуда“,
живе, ходају, мисле и чине тако исто и сада.
Твој белег остаде заувек утиснут свуда.

Твој мач није могао променити свет,
то је постало сасвим јасно свима.
У груди не можеш засадити цвет,
ако је слабост овлада ла њима.

Остави нам наук за времена сва –
да клонимо се лажних планова, вере и надања,
ал' заборависмо писма твоја та,
дочекасмо, доживесмо морална страдања.

Живке и Животе, Агатони и Милани, Чеда,
министри, доктори и капетани самозвани,
отимају оно што им не припада, без реда,
не бирају средства, ко да су богом дани.

Скоројевићи, каријеристи и политичари дижу глас,
преваранти, покондирене тикве, лењивци и
свезналице,
мрежу лажи и превара плету око нас,
надобудни, непоштени људски изроди, незналице.

Ти си нас учио да смехом маске скидамо,
да тријумф разума морални олош на место враћа,
хумором здравим болне ране видамо,
ал' народ теорије завере ради народа скупо плаћа.

Давно си писао, то имамо и данас.
Фијакере сменише аутомобили на гласу,
„мистер долар пријатељства“ радо бирају за нас,
„удомљене“ породице државна јасла пасу.

Витеже, Твоје комедије ево и нама,
промењена форма, садржина иста.
Записао си у својим књигама
да кроз смех истина блиста!

Зато, заједно с тобом смејем се и ја!

Нушић наш насушни!

Награђени прозни радови

у конкуренцији млађих
од петнаест година

Прву награду добио је Павле Николић, ученик 3/2 ОШ „Дубрава“ из Књажевца, за концизну причу која садржи извесну духовитост у закључку и из које се види љубав према породици.

Кад помислим на смех

Кад помислим на смех, кроз мисли ми прођу лица оних које волим и који мене воле.

То су људи који чине све само да би ме видели насмејаног. Некад је то тата који ме изненади омиљеном чоколадом, или мама када ми каже да нисам више кажњен. И мој млађи брат ме чини насмејаним, јер шта год да уради ја не могу а да се не насмејем. Лепше ми је да их видим да се смеју, него да плачу или да су љути. Неки паметни стари људи су рекли да смех продужава живот...

Ако је тако, моја породица и ја живећемо милион година.

Марта Хинић, ученица 8/2 ОШ „Васа Чарапић“ из Белог Потока код Београда, добила је другу награду за причу у којој је испољена изразита лиричност у образлагању тврдње да је живот леп.

Кад помислим на смех

Старе мердевине воде ка плочи на којој по-
носно стоји оџак. Иза оџака, па уз винову лозу до
црвених цигала, преко густог короа и бодљикаве
жице, на самом крову кокошињца налази се мој
кутак.

Опкољен је са леве стране оронилим и ста-
рим кровом, на који више ни птице не слећу,
и наткривен огромном граном старе трешње.
Трешњицама се лети сладим, а у јесен преко гра-
на пребаћим најлон да бих се заштитила од кише.
Између старе шупице и стабла трешње крије се
узани пролаз до мог малог, приватног света. Ве-
ома је високо, али смо другарица и ја у шупици
пронашле цигле којима смо саградиле степенике.
Послагале смо цигле и врло смо поносне на наше
црвено степениште. На плочу, како скровиште зо-
вемо, сваког дана довлачиле смо све више ства-
ри, почевши од дрвених столица, јастучића,
слаткиша, разног алата, папира и оловака, па до
најситнијих дрангулија...

Јунских вечери, дуго у ноћи, лежале смо на
расутиим јастуцима и причале о кутку, о тајнама,
о сновима, о животу... ма, не постоји тема о којој
нисмо шапутале у мраку. Кикотале се слатко
и звонко, најчешће без разлога... Сладиле смо
се трешњама, које су нам висиле над главама, и
уживале у дивном погледу на цело село. И кад би

сва светла по кућама утрнула, месец би остао уз нас, крупан и насмејан. Још су нам занимљивије биле звездане играрије. Замишљале смо им облике, боје, погађале сазвежђа... Тако би нас понекад и сан преварио, па би нас несташни зрак сунца јутром будио.

Мислиле смо да је цео свет само наш, и да смо тако јединствене.

Дани пролазе, смењују се годишња доба, само је мој кутак веран и непроменљив – постојано чека да се опружимо под грану трешње, гледамо у ведро небо, смејемо се ко зна због чега, протежући се спокојно уз речи:

„Како је овај живот леп!“

За испољену комичност везану за живот у времену садашњем, трећу награду добила је Нина Симић, ученица 2/2 ОШ „Вук Караџић“ из Књажевца.

Кад помислим на смех

Прошлог лета добила сам на поклон два папагаја. Била сам пресрећна, јер сам их одавно желела. Одмах сам почела да се старам о њима. Свакога дана сам их хранила и доносила им воду и купала их. Научила сам све о њима, али једну ствар нисам...

Једног дана када сам дошла из школе, приметила сам да један папагај стоји у кавезу на једној нози. Друге ноге није било нигде. Успаничила сам се и повикала: „Мама, мама, зашто овај папагај нема ногу, ко му је појео ногу?“ Помислила сам да га много боли. Мама је брзо дотрчала и почела да се смеје. Ја сам је уплашено и збуњено гледала. Загрлила ме је и објаснила ми је да када папагаји одмарају ногу, они је увуку. Ах, какво сам олакшање осетила. И ја сам се засмејала. Помислила сам: „Сва срећа што му је нога ту, како би иначе ходао без ње“. Сада за сваки случај када дођем из школе погледам у кавез да ли је све у реду.

Трећу награду добила је и Дуња Вићентијевић, ученица 6/3 ОШ „Васа Чарапић“ из Белог Потока код Београда, за примену форме савремене бајке кроз персонификацију фејсбука.

Фејсбук бајка

Некада давно, иза седам гора и седам мора, живела је принцеза у прелепом замку. Виле су је чувале и училе како да постане лепа и фина принцеза.

Једног пролећног дана виле су дошле да јој кажу како морају да обиђу и друге принцезе, а њој остављају чаробно огледало. Кад год буде имала питање или јој буде досадно, нека седне пред огледало и добиће одговор, или неку разоноду против досаде. Док су причале са принцезом, виле нису приметиле да се иза њихових леђа прикрала зла вила Фејс, и сакрила са друге стране огледала. Кад су виле отишле из замка, радознала принцеза је села пред огледало, а на њему се приказала Фејс. Почала је да прича, мења одећу, прича, забавља, прича и прича... Принцеза је била очарана њеном појавом, замађијана њеним речима и обузета огледалом са Фејс на њему. Није примећивала ништа око себе – другарице маркизе је одбијала кад би је звале да се шетају, дворкиње је грубо терала из собе, храну је јела само кад би је краљица мајка натерала, на слушкиње је викала, престала је да се умива, чешља, сече нокте, да се дотерује и пресвлачи, а кревет јој је био столица испред огледала...

Сви на двору били су очајни, нису знали шта да раде...

Када је пао први снег, виле су се вратиле. Када су виделе принцезу, нису могле да верују својим очима. Та прљава и чупава девојка црвених очију је она њихова умиљата и лепа принцеза?! Тада су погледале у шта то непрестано зуре и угледале злу Фејс у огледалу. Све им је постало јасно. Скочиле су да је ухвате, али је Фејс била бржа и побегла им. У том тренутку се принцеза тргла. Као да се пробудила из стогодишњег сна, погледала је непрепознатљиву себе и забринуте људо уоколо. Питала је виле шта јој се десило, а оне су рекле да ју је зла вила Фејс опчинила својом причом и занимацијама и тако хтела да је уништи.

Бајка се за принцезу завршила срећно, али Фејс још постоји и појављује се у огледалима других принцеза. Зато се пазите, принцезе миле широм света, да и вас не обузме једног дана заводљива и слаткоречива прича зле Фејс, па да и ви заборавите да се играте, дружите, улепшавате, лепо понашате...

Да не заборавите да живите!

Садржај

<i>XXIII светосавски књижевни конкурс,</i> Владана Стојадиновић	3
<i>О смеху данас,</i> Слободанка Станковић Илић.....	5

Награђени поетски радови7

<i>Кад помислим на смех,</i> Марко Краговић (Београд)	8
<i>Порука, Илинка Марковић (Нови Београд).....</i>	10
<i>Програм „Вини Пу“,</i> Милан Драшковић (Нови Београд)	11

Награђени прозни радови 13

<i>Кад помислим на смех,</i> Жељко Марковић (Чачак).....	14
<i>Кад помислим на смех,</i> Сара Воштинић (Књажевац)	16
<i>Кад помислим на смех,</i> Наталија Василијић (Књажевац)	18
<i>Кад помислим на смех,</i> Наташа Кусуља (Сокобања)	20
<i>Кад помислим на смех,</i> Александар Петровић (Београд)	21

**Награђени поетски радови у конкуренцији
млађих од петнаест година 23**

Кад помислим на смех,
Жељко Павловић (Књажевац) 24

Док читам добре и смешне књиге,
Лука Максимовић (Ниш) 25

Кад помислим на смех,
Матија Јовановић (Књажевац) 26

Кад помислим на смех,
Нада Радосављевић (Књажевац) 27

Кад помислим на смех,
Анђела Ивковић (Књажевац) 28

Кад помислим на смех,
Љубица Јеленковић (Књажевац) 29

Кад се смеха сетим,
Калина Раденковић (Књажевац) 30

Писмо Витезу од Истине,
Тијана Милетић (Књажевац) 31

**Награђени прозни радови у конкуренцији
млађих од петнаест година 33**

Кад помислим на смех,
Павле Николић (Књажевац) 34

Кад помислим на смех,
Марта Хинић (Бели Поток код Београда) 35

Кад помислим на смех,
Нина Симић (Књажевац) 37

Фејсбук бајка,
Дуња Вићентијевић (Бели Поток код Београда) ...38

821.163.41-1(082.2)
821.163.41-32(082.2)
821.163.41-1-053.2(082.2)
821.163.41-32-053.2(082.2)

СВЕТОСАВСКИ књижевни конкурс (23 ; 2014 ; Књажевац)
Конкурсни зборник XXIII/7 : зборник радова награђених
учесника XXIII Светосавског књижевног конкурса / [уредник
Владана Стојадиновић]. - Књажевац : Народна библиотека
«Његош», 2015 (Београд : Службени гласник). - 42 стр. ; 24 см

Тираж 200. - Стр. 3-4: XXIII Светосавски књижевни конкурс /
Владана Стојадиновић. -
Стр. 5-6: О смеху данас --- /
Слободанка Станковић Илић.

ISBN 978-86-87537-54-5

1. Стојадиновић, Владана [уредник] [аутор додатног текста]